

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.866 van 9 maart 2000
in de zaak A. 61.826/VII-12.977.**

In zake : Ferdinand GEENEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. WOUTERS,
kantoor houdende te BALEN,
Markt 9

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ferdinand GEENEN op 12 januari 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 27 oktober 1994 waarbij zijn beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen van 1 juni 1994, niet ingewilligd wordt en hem de milieuvergunning geweigerd wordt voor de exploitatie van een inrichting voor de verkoop en de herstelling van landbouwmachines en tractoren en de constructie van aanhangwagens en laadbakken, gelegen te Balen, Vredelaan 17;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 10 juni 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 19 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 februari 2000;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoeker en van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker baat naar eigen zeggen sedert 1 juli 1960 een herstelwerkplaats uit voor landbouw-werktuigen op een perceel te Balen, gekadaastreerd aldaar eerste afdeling, sectie A, nr. 754 d, aan de Vredelaan nr. 17. Hij beschikt daartoe niet over een vergunning.

1.2. Op 2 mei 1991 vraagt hij een exploitatievergunning aan bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen voor een onderhoudswerkplaats voor landbouwwerktuigen, bestaande uit een compressor 2 pk, een draaibank 2 pk, een hefbrug 1,5 pk, een zaagmachine 1,5 pk, een boormachine 0,6 pk en een slijpmachine 1 pk.

Bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen van 13 november 1991 wordt de vergunningsaanvraag afgewezen.

Verzoeker tekent tegen die beslissing vergeefs beroep aan : bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen wordt het beroep verworpen onder meer wegens de onverenigbaarheid van de inrichting met het bijzonder plan van aanleg nr. 7, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 18 oktober 1963.

Verzoeker vordert van die beslissing de nietigverklaring; bij arrest nr. 78.585 van 4 februari 1999 wordt het beroep verworpen.

1.3. In maart 1994 dient verzoeker een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een inrichting voor de verkoop en het herstellen van landbouwmachines en tractoren en voor de constructie van aanhangwagens en laadbakken, toegerust met een opslagtank voor mazout en met verschillende metaalbewerkingsmachines, terug aan de Vredelaan nr. 17.

Het is deze aanvraag die aanleiding zal geven tot de bestreden beslissing.

Bij de vergunningsaanvraag is een nota gevoegd waarin de exploitant omstandig uiteenzet dat de inrichting in stedenbouwkundig opzicht verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving. Deze nota valt wellicht te verklaren door de voorafgaande weigeringsbeslissing.

1.4. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag zijn drie bezwaarschriften ingediend.

1.5. Met een besluit van 1 juni 1994 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Balen de gevraagde milieuvergunning omdat het van toepassing zijnde bijzonder plan van aanleg zich tegen de exploitatie van dergelijke inrichting zou verzetten.

1.6. De raadsman van verzoeker tekent met een aangetekend verstuurd brief van 5 juli 1994 bij de bestendige deputatie van Antwerpen beroep aan tegen het in eerste aanleg genomen weigeringsbesluit. Volgens de op het beroepschrift aangebrachte ontvangststempel heeft de bestendige deputatie het beroepschrift ontvangen op 7 juli 1994.

In het beroepschrift wordt, bondig samengevat, geargumenteed dat het beroepen weigeringsbesluit niet of minstens niet afdoende gemotiveerd is en dat de inrichting in stedenbouwkundig opzicht verenigbaar is met het woongebied waarin ze gelegen is. Wat dat laatste betreft, komt de argumentatie volledig overeen met het tweede middel.

1.7. In het kader van de beroepsprocedure worden verschillende adviezen uitgebracht.

a. Op 19 augustus 1994 adviseert het bestuur milieuvergunningen om de vergunning te verlenen voor een proeftermijn van twee jaar. In dat advies is onder meer het volgende gesteld :

"Milieutechnisch

Het betreft hier een herstelwerkplaats voor landbouwvoertuigen + constructie van aanhangwagens en laadbakken voor vrachtwagens.

De inrichting is kleinschalig en beschikt slechts over 1 à 2 personeelsleden.

Wat de lawaaihinder afkomstig van de werkzaamheden betreft, kan aan de opgelegde voorwaarden worden

voldaan mits het uitvoeren van enige minimale werkzaamheden.

De metaalbewerkingsmachines overstijgen immers nauwelijks de ondergrens van de vergunningsplicht qua drijfkracht.

Indien de exploitant zich aan de door hem gevraagde rubrieken houdt (metaalbewerkingsmachines 14,4 kW, herstel werkplaats met 1 put, mazouttank 1000 l) blijft de inrichting kleinschalig, waardoor ook het verkeer van en naar de inrichting zeer beperkt blijft.

Milieutechnisch ziet BMV dan ook geen redenen om de aanvraag te weigeren.

Over het aspekt ruimtelijke ordening spreekt BMV zich niet uit.

De bestreden beslissing

Deze weigert vergunning om redenen die voornamelijk betrekking hebben op ruimtelijke ordening.

Milieutechnische argumenten worden in de bestreden beslissing niet weerhouden.

Verder wordt verwezen naar vorige besluiten terzake van de B.D. en het CB & S.

Het besluit van de B.D. dd. 15/10/1992 statueert dat er zich diverse woningen bevinden op korte afstand van het bedrijf en dat ingevolge de te verwachten toename van de bedrijfsactiviteiten stipte naleving van de voorwaarden onvoldoende kan worden gewaarborgd.

Indien aan de opgelegde voorwaarden wordt voldaan, kan echter aan deze consideransen tegemoet getreden worden.

De argumenten van beroeper

Deze handelen vnl. over de gebrekkige motivering van de beslissing : dit kan niet worden bijgetreden : er wordt wel degelijk verwezen naar de geformuleerde bezwaren;

het ongunstige advies van de milieudienst komt voldoende naar voren in de bestreden beslissing;

Uit de bestreden beslissing blijken de weigeringsgronden voldoende opdat exploitant een gefundeerd beroepschrift zou kunnen opstellen;

dit argument komt niet ongegrond over;

over de schending van de stedenbouwwet spreekt BMV zich niet uit en gedraagt zich naar de wijsheid van het BRO.

Conclusie

Volgens BMV zijn er weinig redenen voorhanden om deze inrichting te weigeren.

Gelet op de problemen die er met de inrichting in het verleden zijn geweest (ontbreken van vergunning, lawaaihinder) stelt BMV voor om aan exploitant een vergunning op proef te verlenen voor een periode van 2 jaar".

b. Het bestuur ruimtelijke ordening verleent op 9 september 1994 volgend ongunstig advies :

"Het betreft een nieuwe inrichting, nl. een inrichting voor de verkoop en herstelling van landbouwmachines en tractoren + de constructie van aanhangwagens en laadbakken, gelegen in het woon-gebied.

De inrichting is tevens gelegen in een goedgekeurd BPA (K.B. 18.10.63) én voldoet niet aan de bestemming van dit BPA, nl. zone voor woonhuizen.

Een ambachtelijk bedrijf kan in het woongebied toegelaten worden onder de volgende voorwaarden :

1. de activiteit dient van aard te zijn dat deze hetzij complementair is aan de woonfunctie, hetzij in een dagelijkse relatie staat met de gebruiker.

2. de oppervlaktebehoefte van de inrichting moet beperkt zijn.

3. de inrichting mag het woonmilieu niet storen.

Deze inrichting, die in een uitgesproken woonomgeving gelegen is, is niet complementair aan de woonfunctie en stoort daarmee het woonmilieu.

Om deze reden kunnen wij de exploitatie van deze nieuwe inrichting stedenbouwkundig niet toestaan.

Ligging :

- Gewestplan : Woongebied.

- BPA : nr. 7 'Biesakker' (K.B. 18.10.63) (te herzien K.B. 11.6.68)

Zone voor alleenstaande bebouwing, nl. woonhuizen".

c. De provinciale milieuvergunningscommissie beslist op 4 oktober 1994, meerderheid tegen minderheid, om het voorstel van het bestuur milieuvergunningen te volgen en derhalve de vergunning te verlenen voor een proeftermijn van twee jaar.

1.8. Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 27 oktober 1994 wordt het beroep van de verzoeker niet ingewilligd en wordt het beroepen weigeringsbesluit bevestigd wegens de onverenigbaarheid van de inrichting met het bijzonder plan van aanleg nr. 7, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 18 oktober 1963;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de logica vereist dat vooreerst het derde middel op zijn gegrondheid wordt onderzocht; dat daarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 50, 4°, c), van Vlarem I doordat de bestreden beslissing hem slechts zou betekend zijn op 14 november 1994, dat is negentien dagen nadat de beslissing op 27 oktober 1994 werd genomen, terwijl krachtens evengenoemde bepaling de kennisgeving over het beroep aan de exploitant dient te gebeuren binnen een termijn van tien kalenderdagen na de datum van de beslissing; dat hij doet gelden dat het hier gaat om een vervaltermijn en dat de miskennis ervan tot gevolg heeft dat hij met toepassing van artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 over een stilzwijgende vergunning beschikt;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat uit artikel 50, 3°, van Vlarem I, juncto punt 4°, van dezelfde bepaling volgt dat zij, te rekenen vanaf de dag van ontvangst van het verzoekschrift, over een termijn van vier maanden en tien dagen beschikt om de beslissing over het beroep ter kennis van de beroepsindiener te brengen, dat in voorliggende zaak het beroepschrift ontvangen werd op 7 juli 1994, zodat de tijdig genomen beslissing over het beroep vóór 16 november 1994 ter kennis van de beroepsindiener diende te worden gebracht, dat, aangezien het bestreden besluit genomen werd op 27 oktober 1994 en betekend werd op 14 november 1994, er van laattijdigheid geen sprake is;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de verwerende partij volledig voorbijgaat aan de duidelijke inhoud van artikel 50, 4°, c), van Vlarem I waarin bepaald is dat de kennisgeving binnen tien dagen dient

te gebeuren, en voorts dat de termijn van kennisgeving en de beslissingstermijn afzonderlijke termijnen zijn die afzonderlijk "beoordeeld" moeten worden;

2.1.4.1. Overwegende dat artikel 23, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning bepaalt dat tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen, beroep kan worden ingediend bij de bestendige deputatie van de provincieraad die uitspraak doet binnen een termijn van vier maanden na ontvangst van het beroepschrift; dat artikel 25, § 1, van hetzelfde decreet bepaalt dat, wanneer binnen de vastgestelde termijn geen uitspraak is gedaan, de vergunning wordt geacht te zijn verkregen en de exploitatie mag worden gestart met eerbiediging van de algemene en sectorale voorwaarden indien in eerste aanleg de vergunning werd geweigerd of indien er geen uitspraak werd gedaan binnen de vastgestelde of verlengde termijn; dat artikel 50, 3°, en 5°, a), van Vlarem I omzeggens dezelfde bepalingen bevat als de artikelen 23, § 1, en 25, § 1, van het voornoemde decreet; dat artikel 50, 4°, van VLAREM I in zijn littera's a) en c) bepaalt :

"a) de bestendige deputatie van de provincieraad of de in 1°, a), vermelde gemachtigde ambtenaar zendt binnen een termijn van tien kalenderdagen na de datum van de beslissing, deze beslissing of een voor eensluidend verklaard afschrift ervan per ter post aangetekende zending aan de bevoegde burgemeester met de opdracht tot bekendmaking ervan;

c) de bestendige deputatie van de provincieraad of de in 1°, a), vermelde gemachtigde ambtenaar zendt dezelfde dag als tot de verzending bedoeld in a) wordt overgegaan, per ter post aangetekende zending of bij afgifte tegen ontvangstbewijs een voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing ter kennisgeving aan :

- de exploitant
- (...)"

Overwegende dat de strenge sanctie die artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet stelt op het niet tijdig beschikken op een door de vergunningsaanvrager tegen een weigeringsbeslissing ingediend beroep -te weten het verkrijgen van een stilzwijgende vergunning- redelijkerwijze en rekening gehouden met de bedoeling welke aan die decreetsbepaling ten grondslag ligt, moet worden doorgetrokken tot de in artikel 50, 4°, c), van Vlarem I bepaalde termijn van tien kalenderdagen binnen welke de beslissing aan de exploitant moet worden verzonden, met name in de gevallen waarin de kennisgeving van de beslissing niet plaatsvond binnen een termijn van vier maanden en tien kalenderdagen na de ontvangst van het beroep; dat daarentegen die termijn van tien kalenderdagen waarbinnen de beslissing moet worden verzonden, als een termijn van orde moet worden beschouwd wanneer de tijdig in beroep genomen beslissing binnen een tijdsspanne van vier maanden en tien kalenderdagen, te rekenen vanaf de ontvangst van het beroep, aan de aanvrager wordt verzonden;

2.1.4.2. Overwegende dat in casu het beroepschrift door de verwerende partij werd ontvangen op 7 juli 1994; dat de bestreden beslissing dateert van 27 oktober 1994 en derhalve binnen de decretale vervaltermijn van vier maanden na ontvangst van het beroep werd genomen; dat de bestreden beslissing van verzoeker werd betekend op 14 november 1994, dit is binnen een termijn van vier maanden en tien kalenderdagen na ontvangst van het beroep; dat dienvolgens de betekeningstermijn van tien kalenderdagen als een termijn van orde moet worden beschouwd; dat dienvolgens verzoeker geen aanspraak kan maken op een stilzwijgende vergunning; dat het derde middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 17, eerste lid, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), van de artikelen 30, § 1, 4° en 5°, en 50, 3°, van Vlarem I, "van het beginsel van de rechtens vereiste feitelijke grondslag, van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen"; dat verzoeker in essentie doet gelden dat het voor hem "onmogelijk is om na te gaan op welke gronden de Bestendige Deputatie de vergunning heeft kunnen weigeren", dat niet werd gemotiveerd waarom de tijdens de beroepsprocedure uitgebrachte gunstige adviezen van het bestuur milieuvergunningen van 19 augustus 1994 en van de provinciale milieuvergunningscommissie niet werden gevolgd en dat "op geen enkele wijze" werd geantwoord op de bezwaren die hij naar voren heeft gebracht in zijn beroepschrift;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt dat in het advies van het bestuur milieuvergunningen, dat door de provinciale milieuvergunningscommissie werd gevolgd, duidelijk werd gesteld dat over de al dan niet stedenbouwkundige verenigbaarheid van de inrichting geen uitspraak werd gedaan daar het een zaak van ruimtelijke ordening betreft en dat uit het bestreden besluit duidelijk blijkt dat de gunstige adviezen niet werden gevolgd om reden dat de inrichting niet verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften, dit overeenkomstig het advies van het bestuur ruimtelijke ordening;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat het advies van het bestuur ruimtelijke ordening zelf geen gemotiveerde beoordeling bevat over de verenigbaarheid van de inrichting met de omgeving en de goede

plaatselijke ruimtelijke ordening, en dat dat adviesverlenend bestuur geen concreet onderzoek heeft gedaan naar de plaatselijke feitelijke omstandigheden, dat bovendien de verwerende partij niet enkel rekening mocht houden met het ongunstig stedenbouwkundig advies maar dat zij in haar besluitvorming de diverse adviezen moest "afwegen" volgens de "belangrijkheid" ervan; dat voorts, verzoeker herhaalt dat de in het bestreden besluit gegeven motivering te summier is en niet is toegespitst op de bedrijfsactiviteiten; dat, tenslotte hij opmerkt dat de motivering "volledig naast de kwestie is" omdat het niet aan de Bestendige Deputatie zou toekomen om de milieuvergunningsaanvraag te toetsen aan de stedenbouwkundige voorschriften, daar dergelijke toetsing enkel zou dienen te gebeuren bij de beoordeling van de bouwvergunningsaanvraag;

2.2.4.1. Overwegende dat het bestreden besluit steunt op volgend weigeringsmotief :

"Gelet op de ligging van de inrichting in een woongebied van het gewestplan Turnhout;

Gelet op de ligging van de inrichting in het B.P.A. nr. 7 "Biesakker" KB 18/10/1963 te herzien KB 11/6/1968, waarvoor volgende voorschriften van toepassing zijn : zone voor alleenstaande bebouwing nl. woonhuizen;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, niet verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

(...)

Overwegende dat de elementen aangebracht door de aanvrager/beroeper, gehoord door de Provinciale Milieuvergunningscommissie als volgt kunnen geëvalueerd worden :

niet alleen de bepalingen van het gewestplan zijn van toepassing maar ook de voorschriften van het geldende B.P.A., waarmee geen overeenstemming is;

Overwegende de niet-verenigbaarheid met de stedenbouwkundige voorschriften; dat bijgevolg aan het ingediende beroep geen gunstig gevolg kan gegeven worden en de gevraagde vergunning geweigerd";

2.2.4.2. Overwegende dat uit die motivering blijkt dat verzoekers vergunningsaanvraag geweigerd werd wegens de onverenigbaarheid van de inrichting met het bijzonder plan van aanleg nr. 7, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 18 oktober 1963, dat voor de betrokken zone als stedenbouwkundig voorschrift voorziet "alleenstaande bebouwing nl. woonhuizen"; dat hij met de weergegeven motivering kon weten op welke gronden zijn vergunningsaanvraag werd geweigerd; dat bij de bespreking van het tweede middel zal blijken dat de verwerende partij terecht tot de conclusie is gekomen dat de inrichting onverenigbaar is met voornoemd bijzonder plan van aanleg; dat, gelet op het decisief karakter van het gegeven weigeringsmotief, in het bestreden besluit niet moest worden ingegaan op de gunstige adviezen van het bestuur milieuvergunningen en van de provinciale milieuvergunningscommissie, waarin enkel aspecten in verband met de hinderlijkheid van de inrichting voor mens en leefmilieu werden onderzocht; dat de verwerende partij er terecht op wijst dat het bestuur milieuvergunningen, wiens advies door de provinciale milieuvergunningscommissie werd gevolgd, uitdrukkelijk heeft gesteld zich niet uit te spreken over "het aspect ruimtelijke ordening" en zich ter zake te gedragen naar "de wijsheid van het B.R.O."; dat laatstgenoemd bestuur wegens de stedenbouwkundige onverenigbaarheid negatief advies had uitgebracht; dat met de voorgeciteerde overweging eveneens afdoende antwoord wordt gegeven op de bezwaren van verzoeker in zijn beroepsschrift waarin in essentie werd uiteengezet dat de inrichting in stedenbouwkundig opzicht verenigbaar is met het woongebied waarin ze volgens het vigerend gewestplan gelegen is; dat in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat niet alleen de bepalingen van het gewestplan van toepassing zijn, maar ook de voorschriften van het geldend bijzonder plan van aanleg, waarmee geen overeenstemming is; dat, tenslotte, verzoeker in zijn memorie van

wederantwoord ten onrechte doet gelden dat de verwerende partij geen rekening mocht houden met het bijzonder plan van aanleg; dat, immers, krachtens artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, thans artikel 2, § 1, derde lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, de overheid die moet beschikken op een exploitatievergunningsaanvraag ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van artikel 2 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, van artikel 5,1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van de bestemmingsbepalingen van het bijzonder plan van aanleg nr. 7, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 18 oktober 1963 en van het beginsel van de aanwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag; dat hij in essentie doet gelden dat het bestreden besluit de gevraagde vergunning weigert "wegens onverenigbaarheid met de ruimtelijke ordening" zonder de concrete feitelijke gegevens in beoordeling te nemen, dat immers slechts in geval van onbestaanbaarheid met de woonfunctie van het gebied of van onverenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving een ambachtelijk of kleinbedrijf in een woongebied kan worden geweigerd (artikel 5,1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972), dat die beoordeling volgens bepaalde criteria moet gebeuren, dat tot die criteria behoort het intrinsiek storend karakter van een bedrijf, dat een garage met atelier reeds herhaaldelijk in woongebied toelaatbaar werd geacht, dat overigens in de onmiddellijke nabijheid van het betrokken bedrijf soortgelijke bedrijven zijn gevestigd, dat de inrichting

is gelegen in een woonzone, overeenkomstig de bepalingen van het bijzonder plan van aanleg nr. 7, dat dienvolgens het bestreden besluit diende rekening te houden met de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving en met het al dan niet storend karakter van het bedrijf, dat de activiteiten van de inrichting perfect passen in de onmiddellijke omgeving en dat van een intrinsiek storend karakter van het bedrijf geen sprake is, gelet op de beperkte aard ervan, zonder personeelsleden, gebruik van beperkt machinepark en beperkte omzet; dat het bewijs daarvan kan worden gevonden in het feit dat nooit enige klacht door omwonenden werd ingediend;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt dat de betrokken inrichting niet complementair is aan de woonfunctie en dat de inrichting is gelegen binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg nr. 7, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 18 oktober 1963, dat op die plaats voorziet "in een zone voor alleenstaande bebouwing, nl. woonhuizen" en dat aldaar geen werkplaatsen zijn toegelaten;

2.3.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de omgeving van de inrichting niet alleen wordt gebruikt voor wonen, maar dat er ook agrarische activiteiten plaatsvinden en dat daarenboven op ongeveer 100 meter van verzoekers inrichting een gemeentelijke werkplaats is gevestigd waarin vergelijkbare activiteiten worden uitgeoefend;

2.3.4.1. Overwegende dat, zoals bij de bespreking van het vorig middel werd gewezen, krachtens artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, thans artikel 2, § 1, derde lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, de overheid die moet beschikken op een exploitatievergunningsaanvraag ertoe gehouden is de

voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen;

2.3.4.2. Overwegende dat niet wordt betwist dat de gevraagde inrichting is gelegen in een woonzone en binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg nr. 7, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 18 oktober 1963; dat de bestemmingsvoorschriften van dat bijzonder plan volgende zones onderscheiden : een zone voor aaneengesloten bebouwing, een zone voor gegroepeerde bebouwing en een zone voor alleenstaande woningbouw; dat, vanuit de Steegsebaan gezien, de inrichting is gelegen in een zone voor alleenstaande woningbouw, gedeelte "koeren en tuinen" zoals bepaald in artikel 3.302 en, vanuit de Vredelaan, in een zone voor gegroepeerde bebouwing, gedeelte "koeren en tuinen II" zoals bepaald in artikel 2.204; dat de voorschriften van beide voornoemde artikelen, voor wat de toegelaten bebouwing betreft, identiek zijn; dat met name in beide zones, in het gedeelte koeren en tuinen enkel zijn toegelaten "bergplaatsen, duivenhokken, garages"; dat dienvolgens in het bestreden besluit er terecht werd van uitgegaan dat de inrichting niet verenigbaar is met de bestemmingsvoorschriften van het bijzonder plan van aanleg nr. 7; dat de argumentatie van verzoeker inzake de verenigbaarheid van de inrichting met de bestemming woongebied, vastgelegd bij het gewestplan Turnhout, niet relevant is; dat, tenslotte, de bewering van verzoeker betreffende het feitelijk grondgebruik in de omgeving van de inrichting geen afbreuk doet aan de juridisch dwingende bestemming vastgelegd in het betrokken bijzonder plan van aanleg, daargelaten de vraag of op die inrichtingen dat bijzonder plan van aanleg wel van toepassing is; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.